

FOLKETINGET

Europaudvalget

Referat

af 1. europaudvalgsmøde

Dato: fredag den 4. oktober 2019
Tidspunkt: kl. 10.00
Sted: vær. 2-133

Til stede: Jan E. Jørgensen (V), fungerende formand, Lars Aslan Rasmussen (S) næstformand, Tanja Larsson (S), Henrik Møller (S), Jens Rohde (RV), Søren Søndergaard (EL), Peder Hvelplund (EL), Victoria Velasquez (EL), Erling Bonnesen (V), Britt Bager (V), Kim Valentin (V), Ulla Tørnæs (V), Morten Messerschmidt (DF), Orla Østerby (KF) og Katarina Ammitzbøll (KF).

Desuden deltog: Finansminister Nicolai Wammen, justitsminister Nick Hækkerup og udlændinge- og integrationsminister Mattias Tesfaye.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3718 (økonomi og finans) den 10. oktober 2019

EUU alm. del (19) – bilag 2 (kommenteret dagsorden)

Den fungerende formand orienterede om et brev fra regeringen med definitioner på begreber i regeringens forhandlingsoplæg. En lang række varianter over "at lægge vægt på" havde været anvendt, så det var positivt at få afklaret, at regeringen fremover ville begrænse sig til "lægge vægt på", "lægge stor vægt på" og "lægge afgørende vægt på". Forhåbentlig ville det også fungere i praksis.

Udvalget havde i øvrigt fået en ny dagsorden for dagens møde med fire nye punkter under siden sidst. Udvalget havde også modtaget et fortroligt notat fra Finansministeriet om opdatering af sortlisten på skatteområdet. Sagen var ikke på rådsmødedagsordenen den 10. oktober, men Rådet skulle nikke til opdateringen.

Finansministeren sagde, at der på rådsmødedagsordenen var punkter, som man ikke forventede at behandle på det kommende Økofin, men hvor man forventede enighed i Rådet på et senere møde. Alle sager var til orientering, og ministeren henviste til samlenotatet. Grundet den brede dagsorden havde han udvalgt sager, der kunne have udvalgets særlige interesse. Af tidshensyn ville han ikke komme ind på evalueringen af det europæiske semester, udpegningen af nyt medlem af ECB's direktion, MFA-lån til Jordan samt fælles EU-linje for møderne i G20 og IMF i Washington. Udvalgets medlemmer kunne naturligvis spørge til disse sager også.

1. Moms- og afgiftsfritagelser til fremme af militær mobilitet

– *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 10. oktober 2019, men forventes vedtaget på et kommende rådsmøde*

KOM (2019) 0192

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Finansministeren: Kommissionen har foreslået, at forsyninger til militære indsatser under EU-flag skal fritages for moms og afgifter. Det svarer til de regler, som gælder i NATO i dag. Fritagelsen omfatter kun forsyninger til de væbnede styrker i forbindelse med indsatser i andre EU-lande. Forslaget er ikke på Økofins dagsorden, men ventes vedtaget i Rådet på et senere tidspunkt.

Danmark er omfattet af forslaget, men på grund af vores forsvarsforbehold er den praktiske betydning af forslaget for Danmark begrænset. Danmark har således ikke selv indsatser under EU-flag og huser som udgangspunkt ikke indsatser under EU-flag. Regeringen kan støtte forslaget.

Morten Messerschmidt fandt det bekymrende, at man forringede NATO's muligheder og dermed også ligestillede EU's operationelle kapacitet med NATO. Hvad med EI2-samarbejdet (European Intervention Initiative) på mellemstatsligt niveau? Kunne de indkøb, der foretages i det regi, ligestilles med regelsættet for EU's forsvarsarbejdet og for NATO-indkøb?

Finansministeren oplyste, at der her kun var tale om EU-indsatser, og at EI2-samarbejdet ikke var i spil. NATO er en afgørende institution for dansk og europæisk sikkerhed, og regeringen ønskede ikke at svække dens betydning. Det var heller ikke tilfældet her.

Morten Messerschmidt mente, at ministeren slap for let om sit svar. Man kan trække momsen fra ved indkøb af materiel til NATO, men ikke til indkøb i EU-regi. Med et nyt mellemstatsligt samarbejde vil man have to konkurrerende forsvarssamarbejder – det føderale og det nonføderale. Der valgte man så nu at flytte det føderale op på samme niveau som NATO-samarbejdet, hvorefter man efterlod det nonføderale i en økonomisk set mindre gunstig situation. Det ville få medlemslandene til at bruge flere penge på det føderale. Eftersom Danmark ikke var med i forsvarssamarbejdet var det måske hensigtsmæssigt, hvis regeringen havde det som en ambition at få investeringer i det nonføderale (EI2) løftet op på det samme økonomiske niveau?

Finansministeren sagde, at forslaget ikke lagde op til, at momsfrigtagelsen skulle omfatte det nye forsvarssamarbejde, men han ville overveje, om det var en mulighed. Med al respekt for problemet mente han dog ikke, at det var afgørende for den bredere europæiske sikkerhedspolitiske arkitektur. Danmark er ikke en del af forsvarssamarbejdet på det europæiske plan, så der var fra dansk side en klar interesse i, at NATO ikke bliver svækket af tiltag på den europæiske scene.

Jens Rohde henviste til, at ministeren havde nævnt forsvarsforbeholdet i sin forelæggelse. Man kunne godt få en fornemmelse af, at der var en afstemning på vej om retsforbeholdet, idet statsministeren i sin åbningstale pludselig havde givet udtryk for, at Danmark skal være del af en fælles asylpolitik. Det var en meget interessant melding.

Finansministeren svarede, at Jens Rohde kunne udlægge åbningstalen, som han ville. Ministeren var der i sin egenskab af finansminister.

Den fungerende formand spurgte, om ministeren dermed sagde, at udvalget skulle indkalde statsministeren til besvarelse af spørgsmålet.

Finansministeren havde ikke hørt statsministeren lægge op til en afstemning i sin åbningstale. Det var op til andre at give deres udgave af, hvad hans kolleger sagde.

Jens Rohde spurgte, om statsministeren så kunne få spørgsmålet.

Søren Søndergaard sagde, at hvis det skulle stilles som et spørgsmål fra et samlet udvalg, kunne man vende tilbage til det under opsamlingen på dagens møde.

Den fungerende formand konkluderede, at udvalget ville tage det op under det lukkede eventueltpunkt (punkt 3 på dagsordenen for udvalgets møde).

2. Rapport af højniveaugruppe om den europæiske arkitektur for udviklingsfinansiering

– *Præsentation/ Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 7)

Finansministeren: På Økofin ventes en uafhængig højniveaugruppe at præsentere sin rapport om europæisk udviklingsfinansiering. Formålet med arbejdsgruppen er at give en uvildig vurdering af, hvordan EU-landene mest effektivt kan adressere de store udviklings- og klimamæssige udfordringer uden for EU.

Arbejdsgruppen har set på arbejdsdelingen mellem de forskellige relevante institutioner og de forskellige europæiske udviklingspolitiske instrumenter på området. Præsentationen ventes at komme ind på forslag til reformer af det nuværende system for udviklingsfinansiering. Der ventes først senere at skulle tages stilling til de konkrete anbefalinger. Regeringen støtter formålet med arbejdsgruppen, og ser med interesse frem til de videre drøftelser.

Ulla Tørnæs håbede, at det, der ville blive fremlagt på mødet, var stemte overens med den tidligere regeringens linje, for så vidt angik arkitekturen for udviklingsfinansiering – et fleksibelt system, der agerer langt hurtigere end det nuværende, og hvor der er bedre anvendelse af midler til området. Da der i 2015 gik hul på Europa, var man handlingslammet, så den nye arkitektur kunne forhåbentlig gøre det nemmere hurtigt at sætte ind med støtte. Var man opmærksom på de diskussion, der havde været om primært de østeuropæiske medlemslandes bekymring for, om det ville dreje fokus væk fra EU's nabolande såsom Ukraine og Hviderusland?

3. Revisionsrettens årsberetning om budgetgennemførelsen for 2018

– *Præsentation*

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 11)

Finansministeren: Det forventes, at Revisionsretten på Økofin den 10. oktober vil præsentere årsberetningen om gennemførelsen af EU-budgettet for 2018 med tilhørende revisionserklæring. Revisionsrettens præsentation af årsberetningen vil være indledningen til drøftelserne om Rådets henstilling til decharge, der ventes behandlet på Økofin i begyndelsen af næste år. Årsberetningen ventes først offentliggjort 8. oktober, og det er derfor ikke muligt i dag at redegøre for beretningens indhold.

Det overordnede formål med Revisionsrettens årsberetning er at kontrollere og vurdere budgetgennemførelsen af EU-budgettet for 2018. Som vanligt vil rapporten redegøre for omfanget af fejlbehæftede betalinger i EU's budget.

Jeg vil tage Revisionsretten præsentation af årsberetningen til efterretning. Herefter vil vi i behandlingen af årsrapporten arbejde for at få identificeret, hvilke tiltag der skal til for fremadrettet at sikre en så lav fejlrate som muligt.

Jeg vender naturligvis tilbage til Europaudvalget med henblik på et forhandlingsmandat inden Rådets henstilling til decharge.

4. Evaluering af det europæiske semester 2019

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2019) 0500

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 14)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Ulla Tørnæs bad ministeren tilkendegive den danske regerings holdning til et større fokus på at efterleve københavnskriterierne – altså retsstatsprincipperne – i relation til budgettet.

Finansministeren svarede, at regeringen støttede fokus på retsstatsprincipper – også i det europæiske semester. Principperne er også en vigtig del af erhvervslivets vilkår og dermed økonomien generelt. Evalueringen ville ikke foreligge den 8. oktober, men han ville tage betragtningen med i det videre arbejde.

1. europaudvalgsmøde 4/10-2019

5. Forberedelse af IMF- og G20-møder i Washington, 17.-19. oktober 2019

- *Vedtagelse/ Information fra formandskabet*
Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 19)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

6. Udnævnelse af nyt direktionsmedlem i Den Europæiske Centralbank (ECB)

- *Vedtagelse*
Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 23)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

7. Status for handlingsplan mod hvidvask

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2017) 0536 og KOM (2018) 0645

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 25)

Finansministeren: Økofin skal gøre status over handleplanen for bekæmpelse af hvidvask fra december 2018. Planen indebærer en række tiltag og følger op på de seneste års lovgivningsarbejde, herunder revisionen af Hvidvaskdirektivet i 2018, som er ved at blive gennemført i EU-landene.

Som led i handlingsplanen offentliggjorde Kommissionen i juli en evaluering af de seneste alvorlige hvidvasksager om europæiske banker, herunder Danske Bank-sagen. Kommissionen konkluderer bl.a., at sagerne viste svagheder i tilsyn og lovgivning, og at en effektiv gennemførelse af fælles EU-regler endnu ikke er sikret, samt at der ikke er tilstrækkelig klarhed over tilsynsansvar, heller ikke på tværs af grænser. Kommissionen vurderer, at problemerne eventuelt kan håndteres ved at lave mere ens regler på området, f.eks. ved at omdanne dele af Hvidvaskdirektivet til en EU-forordning. Det er også en mulighed at etablere et EU-organ med kompetencer på hvidvaskområdet. Den nye kommission ventes at foreslå nye initiativer på området, formentlig i 2020.

Regeringen finder det afgørende at bekæmpe hvidvask og støtter arbejdet med handlingsplanen. Vi ser meget frem til, at den nye kommission kommer med sine konkrete bud på tiltag, som vi derefter kan tage fat på.

8. EU-sortliste over tredjelande for så vidt angår rammerne for bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering

– Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 33)

EUU alm. del (18) – bilag 452 (delegeret retsakt om hvidvask og terrorfinansiering)

Finansministeren: Økofin skal også drøfte en EU-sortliste over tredjelande med mangelfulde rammer for bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering. EU har allerede en sådan sortliste, som i høj grad er baseret på en tilsvarende sortliste på globalt plan, udarbejdet af det internationale antihvidvaskforum (FATF). Den seneste ændring af hvidvaskdirektivet justerer rammerne for EU's sortliste. Kommissionen skal derfor revidere listen via en delegeret retsakt. Kommissionen foreslog en opdatering af listen i februar i år; EU-landene valgte dog enstemmigt at stemme imod denne opdatering, som derfor ikke er trådt i kraft.

Der er bred enighed om et højt ambitionsniveau for listen, herunder at den skal stille strammere krav end den globale sortliste. Modstanden skyldes primært, at Kommissionens metode ikke var transparent, og at der ikke var tilstrækkelig inddragelse af EU-landene eller dialog med tredjelande for at fremme efterlevelse. Kommissionen har siden genovervejet sin metode og ventes på Økofin at give en status over sagen.

Regeringen støtter listen som et vigtigt redskab i kampen mod hvidvask og terrorfinansiering, og regeringen støtter den igangværende revision af metoden. En åben og objektiv metode med en god proces er vigtig for at sikre en stærk og troværdig sortliste.

Morten Messerschmidt fandt det klogt, at de hidtil foreslåede initiativer, som man kunne læse om på side 29 og frem i samlenotatet, bygger på de nationale tilsyn. Men i Europa-Parlamentet og andre organer i Bruxelles var der et stærkt ønske om at føderalisere tilsynet og eventuelt oprette et egentligt agentur, der skal overtage de nationale myndigheders tilsyn. Det ville han gerne advare imod, men i øvrigt var han interesseret i at høre regeringens holdning.

Finansministeren syntes, at det var værd at overveje at gøre hvidvaskreglerne til en forordning i stedet for et direktiv, for det kunne fjerne noget af sløret for den nationale implementering. Omvendt måtte det ikke sænke rammerne ned til laveste fællesnævner; det gjaldt om at have fælles rammer med en høj ambition.

Regeringen var åben over for at overveje en fælles EU-myndighed på området, som kunne mindske risikoen for, at sager falder mellem forskellige tilsyn. I givet fald skulle man vel at mærke finde en model, som ikke svækker indsatsen, men som fortsætter nultolerancen over for hvidvask og sikrer en effektiv arbejdsdeling i det komplicerede landskab med både egentlige finanstillsyn og mere politimæssige myndigheder.

Søren Søndergaard foreslog at lukke mødet midlertidigt, da han gerne ville have ministerens ord for, at oplysninger om de enkelte lande i det fortrolige notat om sortlisten for skattelylande var korrekte.

Den fungerende formand besluttede at lukke resten af punktet.

L *Herefter fortsatte mødet for lukkede døre.*

Mødet blev herefter åbnet igen.

9. Makrofinansiel assistance (MFA) til Jordan 2020-2021

– Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 10. oktober 2019, men forventes vedtaget på et kommende rådsmøde

KOM (2019) 0411

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 39)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

10. EU's 2020-budget i tilfælde af en britisk udtræden af EU uden aftale

– *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 10. oktober 2019, men forventes vedtaget på et kommende rådsmøde*

KOM (2019) 0461

Rådsmøde 3718 – bilag 1 (samlenotat side 45)

EUU alm. del (18) – bilag 503 (udvalgsmødereferat side 811, FO vedr. finansiering af 2019 budget ved britisk udtræden af EU)

Finansministeren: Jeg vil gerne kort orientere om Kommissionens forslag til videreførelse af en midlertidig juridisk ramme, der skal gøre det muligt fortsat at implementere og finansiere EU's budget i 2020. Forslaget er ikke på Økofins dagsorden, men ventes vedtaget i Rådet på et senere tidspunkt.

Skulle Storbritannien den 31. oktober udtræde af EU uden en aftale, bortfalder som udgangspunkt det lovgrundlag, der muliggør britisk deltagelse i EU's budget. Kommissionens forslag forlænger den foranstaltning vedr. EU-budgettet for 2019, der blev vedtaget i juli. Den sag blev forelagt udvalget til forhandlingsoplæg i februar. Kommissionen lægger nu op til, at den midlertidige juridiske ramme skal forlænges til udgangen af 2020.

Medlemslandene har taget positivt imod Kommissionens forslag om at videreføre foranstaltningen ind i 2020, og der forventes en hurtig vedtagelse af forslaget. Da der som sagt er tale om teknisk videreførelse fra 2019 til 2020 af det forslag, der blev forelagt til forhandlingsoplæg her i udvalget i februar, vil vi på linje med de andre lande – og med udgangspunkt i det gældende mandat – støtte forslaget fra dansk side.

Det vil selvfølgelig klart være en fordel for både EU og for de mange modtagere af EU-støtte i Storbritannien, hvis der kan findes en mindelig løsning om forsat britisk deltagelse i EU's budget – selv i tilfælde af et no deal-Brexit. Forslaget her sikrer, at den juridiske ramme, der muliggør dette, ikke udløber til nytår.

Det ændrer dog ikke på, at der selvfølgelig er en stor politisk risiko for, at UK ikke ønsker at fortsætte sine indbetalinger til EU's budget i tilfælde af et no deal-Brexit.

Som nævnt ved forelæggelsen af EU's budget for 2020 her i udvalget 28. august vender jeg i givet fald tilbage til udvalget for at drøfte et revideret mandat vedr. EU's budget for 2020.

Morten Messerschmidt sagde, at ministeren havde henvist til tidligere svar på udvalgs spørgsmål, der lød, at i tilfælde af et no deal-Brexit kan man risikere, at det danske EU-bidrag øges med op til 2 mia. kr. Artikel 352 – gummiparagraffen – udgør hjemmelsgrundlaget. Danmark kunne altså sætte sig imod, for der var krav om enstemmighed. Var der håb for, at regeringen ville vise stamina over for et eventuelt øget krav? Det var hans ydmyge håb, at regeringen ville afvise en øget betaling – bare sådan for at spare nogle milliarder.

Finansministeren forklarede, at ministrene på rådsmødet skulle tale om en nødforanstaltning til videreførelse af EU's budget, og man skulle sørge for, at juraen var på plads. Regeringen tilskyndede, at man undgår et hårdt Brexit, og uanset om det blev tilfældet, var holdningen, at Storbritannien skulle leve op til de indgåede aftaler. Skulle det vise sig, at Storbritannien ikke gjorde det, måtte man i EU-sammenhæng se på, hvilken betydning det har for størrelsen af EU-bidrag for 2020. Skulle man ende med et hårdt Brexit, ville ministeren komme tilbage til Europaudvalget for at drøfte den nye situation og tage et nyt mandat.

Den fungerende formand spurgte, hvilke skridt EU-27 kunne tage for at presse briterne. Nogle af de midler, som Storbritannien ifølge aftalen skal betale, går til f.eks. pension til britiske statsborgere, der arbejder i EU-systemet. Kunne man kræve, at de skal henvende sig til Storbritannien for at få deres pensioner, hvis Storbritannien ikke betaler det, de havde forpligtet sig til? Og hvad med EU-infrastrukturprojekter, der også vedrører Storbritannien? Kan man kræve, at briterne selv betaler regningen for f.eks. en ny bro eller vej, der ligger i Storbritannien? Eller så ministeren andre muligheder for retlige skridt?

Søren Søndergaard påpegede, at Kommissionens fremlagte budget kunne medføre et øget bidrag på 2-3 mia. kr. for Danmark, og dertil kunne man lægge yderligere 2 mia. for Brexit. I finanslovsforslaget var afsat 730 mio. kr. til uforudsete udgifter i forbindelse med Brexit. Han havde forestillet sig, at de primært skulle gå til grænsekontrol, eksportforanstaltninger, men uanset hvad, manglede der nogle penge. Hvor skulle de tages fra? Som han forstod det fra debatten om fremlæggelse af finansloven, skulle det tages fra uforudsete udgifter i det almindelige budget. Hvad var ministerens kommentarer til det?

Jens Rohde var skeptisk over for den danske fedterøvspolitik i EU. Godt nok er 5 mia. kr. mange penge, men hvis man forestillede sig, at Danmark selv skulle løfte alle de opgaver, som håndteres i EU, ville regningen også blive stor. Kunne ministeren garantere, at regeringen ikke gik til forhandlinger med ultimative krav og krav om nye rabatter i forbindelse med MFF-forhandlingerne?

Finansministeren svarede, at den danske position var velkendt: et maksimalt bidrag på 1,0 af BNI og en fortsat dansk rabat. De indholdsmæssige prioriteringer kunne man tage fat i i forbindelse med MFF-mandatgivningen. Ministeren var bekendt med Jens Rohdes holdning om, at Danmark ikke skal ligge i den budgetrestriktive ende sammen med Sverige, Østrig, Holland og Tyskland, men regeringen anså det for at være det rigtige ståsted. Ved et no deal-Brexit ville ministeren som bekendt vende tilbage til udvalget. Regeringen stod fast på, at et hårdt Brexit hverken er i Danmarks, Storbritanniens eller EU's interesse. Kun hvis briterne ikke leve op til aftalen, kunne det have en effekt i 2020-budgettet på 2 mia. kr. Finanslovsforslaget indeholdt EU-reserven på ca. 700 mio. kr., og derudover var der også andre generelle reserver. Skulle det vise sig, at briterne ikke ville betale, kunne man se på, hvordan man kunne skære budgettet til, så regningen til Danmark ikke endte på 2 mia. kr. Regeringen havde ikke noget grundlag for at sige, at Storbritannien ville løbe fra aftalen, og ville ikke anse det for acceptabelt, hvis det

skulle ske. Men han ville tage det op, skulle det ske, og regeringen fulgte i øvrigt udviklingen tæt.

Om niveauet for EU's 2020-budgettet kunne ministeren sige, at det fastlægges som led i forhandlinger om budgettet efter normal procedure. Det vedtages med kvalificeret flertal i Rådet efter forhandlinger med Europa-Parlamentet.

Jens Rohde mente, at det var en stråmand at sige, at Radikale Venstre ikke gik ind for restriktiv budgetdisciplin. Og det var ikke korrekt, at Tyskland også ønskede det holde sig på et bidrag på maksimalt 1 pct. af BNI. Man kan godt være budgetrestriktiv og samtidig se virkeligheden i øjnene, nemlig at der er så mange opgaver i EU, at der skal flere penge til.

Morten Messerschmidt bad i forlængelse af Jens Rohdes kommentar Finansministeriet lave en liste over EU-opgaver, som de danske myndigheder slipper for. Man kunne også lave en opgørelse over de fornyede byrder, danske myndigheder havde fået som følge af EU's taksigelser. På den måde kunne man afgøre, om det retfærdiggjorde de ekstra bidrag, der måske kom på tale. Han forstod, at man ved et no deal-Brexit har et akut finansieringsbehov, men det var vel ikke sådan, at man bare afregnede 1 år ad gangen? Så regeringen skulle måske overveje at acceptere, at der i de sidste måneder af 2020 ville blive en merudgift for Danmark, men der skulle kompenseres for den i 2021-2023, så man kom ned på det niveau, som finansministeren havde fået igennem som europaminister qua den danske rabat. Brexit måtte ikke blive en anledning til, at danskerne fremover skal betale 2 mia. kr. mere om året til EU.

Finansministeren svarede Jens Rohde, at det ikke var hans hensigt at lave en stråmand, men at hans svar var respons på bemærkningen om, at Danmark var for fedtet. Det var en fair pointe, at man godt kan være budgetrestriktiv og samtidig mene, at der skal bruges lidt mere end det, regeringen lagde op til. Ministeren regnede også Tyskland blandt de budgetrestriktive lande, men hvor Tyskland endte med at lægge sig, måtte man vente med at se.

Til Morten Messerschmidt sagde han, at det var mest hensigtsmæssigt, at udvalget sendte et skriftligt spørgsmål, så han vidste, hvad han helt nøjagtigt skulle forholde sig til.

11. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

12. Siden sidst

a) Direktiv og forordningsforslag om udveksling af betalingsoplysninger til bekæmpelse af momssvig

Finansministeren: Jeg vil nu kort orientere udvalget om tre sager, hvor der planlægges forhandlingsoplæg på et senere tidspunkt. Forslagene forhandles fortsat i Rådets arbejdsgrupper.

Den første sag vedrører to forbundne forslag, der skal bekæmpe momssvig via udveksling af oplysninger fra betalingstjenesteudbydere, f.eks. NETS. Betalingstjenesteudbydere, som faciliterer betaling fra f.eks. en forbruger til en online butik, vil få pligt til at oprette registre over visse betalingsoplysninger. Betalingstjenesterne skal dele oplysningerne med de nationale skattemyndigheder, som vil udveksle oplysningerne med de øvrige EU-lande via et nyt centralt IT-system.

Forslagene skal styrke efterlevelsen af momsreglerne og øge momsprovenuet i EU-landene. Der vil samtidig være visse administrative byrder for betalingstjenester og myndigheder. Regeringen ønsker en ambitiøs fælles tilgang til bekæmpelse af momssvig. Regeringen støtter det konkrete forslag om øget informationsdeling, som skal forbedre myndighedernes mulighed for at opdage og bekæmpe momssvig.

b) Særordning på momsområdet for små virksomheder

Finansministeren: Den anden sag vedrører momsforhold for små virksomheder, hvor Kommissionen har foreslået at reducere momsforpligtelser og efterlevelseseomkostninger.

Forslaget fastsætter en øvre grænse for de nationale moms fritagelsestærskler. Danmark har en sådan tærskel – også kaldt momsregistreringsgrænsen – på 50.000 kroner. Virksomheder, hvis omsætning er under tærsklen, er ikke momspligtige. Momsfritagelsestærsklerne varierer i dag betydeligt mellem EU-landene. Forslagets loft for niveauet af disse tærskler skal sikre, at fritagelsesområdet er begrænset til små virksomheder.

Forslaget skal desuden sikre ligebehandling af små virksomheder på tværs af EU. Virksomheder skal – uanset hvor de er etableret – kunne gøre brug af de nationale moms fritagelser i det land, hvor de sælger. Det enkelte lands moms fritagelser skal således ikke kun gælde for virksomheder etableret i det pågældende EU-land, men også for små virksomheder fra andre lande.

Forslaget vil kræve, at den danske tærskel skal gælde for små virksomheder fra andre EU-lande. Danske virksomheder, der sælger i andre EU-lande under disse landes momsfrigtagelsestærskler, får tilsvarende adgang til momsfrigtagelserne i disse lande. Det skal sikre lige konkurrencevilkår.

Regeringen støtter forslaget, som forbedrer det nuværende momssystem og medfører administrative lettelser for små virksomheder og sikrer lige konkurrencevilkår i det indre marked. Jeg vil henvise til samlenotater om de to sager oversendt 9. maj 2019.

c) Direktivforslag om kreditvirksomhed og realisering af sikkerhed for lån

Finansministeren: Forslaget skal give bedre mulighed for at håndtere misligholdte lån og dermed styrke den finansielle stabilitet i EU.

Forslaget består af to dele. Den ene del indeholder regler om køb og salg af misligholdte lån. Den anden del handler om at gøre det lettere for långiver at realisere sikkerhed for lån. Efter forslaget vil man i erhvervsforhold kunne aftale, at långiveren kan realisere det aktiv, som er stillet til sikkerhed for lånet, hvis skyldneren misligholder aftalen, f.eks. ikke afdrager til tiden. Fra dansk side arbejdes for at udforme reglerne så de kan fungere med de gældende og vel-fungerende danske regler om realisering af sikkerhed for gæld i det fagedretlige system. Jeg vil henvise Erhvervsministeriets grund- og nærhedsnotat af 17. maj 2018.

Dette var en foreløbig orientering om disse sager. Det er (som sagt) planen, at sagerne forelægges til forhandlingsoplæg på et senere tidspunkt.

d) Budgetinstrumentet for eurolandene

Finansministeren: Jeg vil endelig informere om den udvidede eurogruppe, hvor vi har møde dagen inden Økofin. Vi skal drøfte budgetinstrumentet for eurolandene. Det skal kunne støtte reformer og investeringer på basis af anbefalinger fra eurogruppen. Der udestår enighed om især finansieringen. Budgetinstrumentet ventes baseret på EU-budgettet, og bidraget skal fastsættes i forbindelse med EU's flerårige finansielle ramme. Det skal afklares, om eurolandene også skal indgå en mellemstatslig aftale om ekstra nationale bidrag.

Danmark kan vælge at deltage i budgetinstrumentet. Danmark har dog fortsat ingen planer om at deltage, og arbejder løbende på at sikre, at vi ikke skal bidrage til finansieringen. Danmark har fremført denne holdning siden starten af drøftelserne om instrumentet i forbindelse med eurotopmøde i december 2018. Europaudvalget er løbende blevet informeret om instrumentet og den danske holdning, senest forud for Økofin 9. juli (Udvalget fik samlenotat 28. juni og skriftlig orientering 4. juli). Der ventes større klarhed om instrumentet i den kommende tid, og jeg vil komme tilbage til sagen her i udvalget.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3717 (retlige og indre anliggender) den 7.-8. oktober 2019

EUU alm. del (19) – bilag 2 (kommenteret dagsorden)

Justitsministeren oplyste, at der var 13 sager på rådsmødedagsordenen; nogle var ikke overraskende omfattet af retsforbeholdet. De fleste punkter var statusopdateringer, politiske drøftelser og rådskonklusioner. Ministeren ville i sin tale fokusere på punktet om EU's tiltrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som han forelagde til forhandlingsoplæg. Herudover ville han komme ind på punktet om Eurojust og Danmarks samarbejdsaftale i den sammenhæng.

Udlændinge- og integrationsministeren havde blot ét punkt på dagsordenen: implementeringen af de to forordninger om interoperabilitet, som hans forgænger allerede havde orienteret om, og som Rådet havde vedtaget. Til sidst i forelæggelsen ville han orientere om to sager ved EU-Domstolen.

1. Styrkelse af den gensidige tillid – drøftelse af EU-tiltag til bekæmpelse af korruption

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 4)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

2. Rådskonklusioner om fortsættelse af arbejdet i Eurojust med at facilitere og styrke samarbejdet mellem nationale myndigheder på retsområdet

– *Vedtagelse af rådskonklusioner*

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 9)

Justitsministeren: Dagsordenens punkt 2 handler om Eurojust – altså det agentur, der beskæftiger sig med det retlige samarbejde i straffesager i EU. Der er lagt op til vedtagelse af rådskonklusioner, hvor Rådet opfordrer Eurojust til at fortsætte arbejdet med at understøtte og styrke samarbejdet mellem de nationale myndigheder på retsområdet. Det handler bl.a. om, at Eurojust skal fortsætte med at have et tæt samarbejde med Europol samt en tæt kontakt til medlemsstaterne.

Jeg er selvfølgelig fuldstændig enig i, at Eurojust skal fortsætte det gode arbejde med at hjælpe medlemsstaterne i sager om grænseoverskridende kriminalitet.

Danmark deler ambitionen om at skabe et godt og effektivt samarbejde mellem de nationale myndigheder på retsområdet, og Eurojust er en vigtig myndighed i den sammenhæng. Af samme grund er jeg også rigtig glad for, at jeg i forbindelse med afholdelsen af rådsmødet på Danmarks vegne skal underskrive samarbejdsaftalen mellem Danmark og Eurojust. Danmark stod jo ellers til at falde ud af Eurojust-samarbejdet, når den nye forordning om Eurojust træder

1. europaudvalgsmøde 4/10-2019

i kraft til december. Men med samarbejdsaftalen med Eurojust sikres et fortsat tæt samarbejde mellem de danske myndigheder og Eurojust. Det er til glæde for både Danmark og for alle de øvrige medlemsstater.

3. Præsentation af Eurojust af det nyligt oprettede register til brug for at understøtte retsforfølgelsen af terrorisme

– *Præsentation*

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 12)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

4. Forhandlingsmandat til en aftale mellem EU og USA om adgang til e-beviser, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet

– *Status*

KOM (2019) 0070

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 15)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

5. Forhandlingsmandat til 2. tillægsprotokol til Europarådets budapestkonvention

– *Status*

KOM (2019) 0071

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 19)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt

6. Oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO)

– *Status*

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 23)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt

FO 7. EU's tiltrædelse til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

– Vedtagelse af supplerende forhandlingsdirektiver til Kommissionen

SEK (2010) 0305

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (sammenotat side 27)

EUU alm. del (18) – bilag 320 (udvalgsmødereferat side 450, senest behandlet i EUU 30/11-18)

Justitsministeren: Jeg forelægger som nævnt sagen til forhandlingsoplæg. Det er en sag med en længere historie, og den er ikke helt ukompliceret. Jeg vil starte med at ridse forløbet i sagen op.

Danmark har som bekendt ligesom de andre EU-medlemsstater tiltrådt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det har EU ikke. Men det fremgår af Lissabontraktaten, at EU skal tiltræde konventionen. EU's charter om grundlæggende rettigheder beskytter også menneskerettighederne. Desuden udgør de grundlæggende rettigheder, som er garanteret ved menneskerettighedskonventionen, generelle principper i EU-retten. Men da EU ikke har tiltrådt konventionen, er Unionen ikke forpligtet af menneskerettighedskonventionen, og en person kan ikke klage til Menneskerettighedsdomstolen for at få taget stilling til, om EU har overholdt konventionen.

Hvis EU tiltræder konventionen, vil borgere og virksomheder fremover kunne klage over EU til Menneskerettighedsdomstolen. Det kan f.eks. være en klage over en afgørelse, som Kommissionen har truffet på konkurrenceområdet. EU's tiltrædelse vil også have betydning i en situation, hvor en medlemsstat fuldt korrekt har anvendt en EU-forordning. Her vil Menneskerettighedsdomstolen kunne tage stilling til, om EU har krænket konventionen.

Europaudvalget gav i 2010 forhandlingsmandat til, at den daværende regering kunne støtte, at Kommissionen fik mandat til at indlede forhandlinger med Europarådets medlemsstater om EU's tiltrædelse af menneskerettighedskonventionen, forudsat at der blev taget hensyn til forskellige problemstillinger, som EU's tiltrædelse rejste.

Problemstillingerne handlede bl.a. om, at både EU og den berørte medlemsstat skulle have mulighed for at forsvare sig. Endvidere skulle der findes en mekanisme, som kunne sikre, at EU-Domstolen fik mulighed for at udtale sig om de EU-retlige aspekter af klagesagerne, før sagen blev behandlet af Menneskerettighedsdomstolen.

Kun Dansk Folkeparti udtalte sig imod forhandlingsoplægget i 2010. Mandatet til Kommissionen blev herefter vedtaget, og det lykkedes i 2013 at nå til enighed med Europarådets medlemsstater om et udkast til en tiltrædelsestraktat.

Udkastet til tiltrædelsestraktat indeholdt forskellige bestemmelser, som havde til formål at tage højde for den særlige konstruktion, som EU udgør, herunder de problemstillinger, som blev

fremhævet i forhandlingsoplægget i 2010. Efterfølgende blev udkastet til tiltrædelsestraktat forelagt for EU-Domstolen, der i december 2014 udtalte, at udkastet ikke var foreneligt med EU-retten. Domstolen pegede bl.a. på, at udkastet til tiltrædelsestraktat ikke i tilstrækkeligt omfang fastlagde forholdet mellem EU-retten og menneskerettighedskonventionen.

Jeg vil ikke gennemgå alle elementerne i EU-Domstolens udtalelse, men kun fremhæve de væsentlige. EU-Domstolen pegede bl.a. på en konflikt mellem EU's princip om gensidig anerkendelse og menneskerettighedskonventionen.

Princippet om gensidig anerkendelse indebærer, at EU-medlemsstaterne som det helt klare udgangspunkt skal lægge til grund, at de andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de grundlæggende rettigheder. Det kan eksempelvis være relevant, når en person udleveres til strafforfølgelse i en anden stat.

Menneskerettighedskonventionen pålægger i sådanne situationer i videre omfang medlemsstaterne at kontrollere andre medlemsstaters overholdelse af de grundlæggende rettigheder.

Den konflikt, der herved kan opstå mellem princippet om gensidig anerkendelse og menneskerettighedskonventionen, er ifølge Domstolen ikke løst i tiltrædelsestraktaten. Herudover pegede EU-Domstolen på en problemstilling på området for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik – det såkaldte FUSP-område.

EU-Domstolens kompetence på dette område er begrænset. Det medfører, at der kan være handlinger eller undladelser, som efter udkastet til tiltrædelsestraktat kan blive prøvet af Menneskerettighedsdomstolen, men hvor EU-Domstolen ikke har kompetence til at foretage en prøvelse.

Herved ville domstolsprøvelsen blive overladt til en domstol, der er ekstern i forhold til EU, og det er ifølge EU-Domstolen ikke i overensstemmelse med EU-retten.

Kommissionen har igennem længere tid, efter at udtalelsen forelå, overvejet, hvordan man skulle håndtere de problemstillinger, som EU-Domstolens udtalelse rejser. Kommissionen har imidlertid nu fundet en vej, og formandskabet lægger derfor op til, at forhandlingerne med Europarådets medlemsstater kan genoptages, og at Kommissionen gives supplerende forhandlingsdirektiver, som har til formål at løse de problemer, som EU-Domstolen har peget på.

Forhandlingsdirektiverne vil indebære, at en række ændringer af tiltrædelsestraktaten skal forhandles på plads.

Ændringerne af tiltrædelsestraktaten skal bl.a. sikre, at der tages højde for princippet om gensidig tillid mellem EU-medlemsstaterne, der som nævnt indebærer, at EU-medlemsstater i visse tilfælde skal lægge til grund, at andre EU-medlemsstater overholder de grundlæggende

rettigheder. Ændringerne skal også sikre, at der inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik ikke er områder, hvor der er mulighed for at klage til Menneskerettighedsdomstolen, men hvor EU-Domstolen ikke har kompetence til at tage stilling til det pågældende spørgsmål.

Herudover skal der tages højde for forskellige andre problemstillinger, som EU-Domstolen har rejst. Det drejer sig overordnet om at sikre, at EU's tiltrædelse af menneskerettighedskonventionen ikke indebærer omgåelse af EU-retten. Og at Menneskerettighedsdomstolen kun får kompetence til at tage stilling til, om EU har overholdt menneskerettighedskonventionen, men ikke hvordan EU-retten f.eks. skal fortolkes.

Regeringen støtter, at EU tiltræder menneskerettighedskonventionen. Ikke kun fordi det står i Lissabontraktaten, at EU skal tiltræde, men også fordi det vil forbedre menneskeretsbeskyttelsen af borgerne og virksomhederne. Desuden vil det være et vigtigt politisk signal, at ikke kun medlemsstaterne, men også EU bliver forpligtet af menneskerettighedskonventionen.

FO Forhandlingsoplægget, som jeg søger opbakning til i dag, lyder:

At man fra dansk side støtter, at forhandlingerne om et nyt udkast til en tiltrædelsestraktat, der tager højde for de problemstillinger, som EU-Domstolens udtalelse om det foreliggende udkast rejser, genoptages snarest muligt med de supplerende forhandlingsdirektiver.

Europaudvalgets mandat fra 2010 om, at regeringen kunne støtte, at Kommissionen fik mandat til at indlede forhandlinger med Europarådets medlemsstater om EU's tiltrædelse af menneskerettighedskonventionen, er stadig gældende. Det forhandlingsoplæg, jeg søger tilslutning til i dag, vedrører kun de supplerende forhandlingsdirektiver og udgør derfor et supplement til udvalgets mandat fra 2010.

Det er vigtigt at være opmærksom på, at det langt fra er givet, at det vil være muligt at nå til enighed om en ny tiltrædelsestraktat med Europarådets medlemsstater.

Skulle det lykkes, vil Rådet senere med enstemmighed skulle vedtage en rådsafgørelse, der bemyndiger EU til at tiltræde traktaten, og Europa-Parlamentet skal godkende tiltrædelsen. Desuden skal alle Europarådets medlemsstater ratificere traktaten. Endelig skal der vedtages interne regler i EU til gennemførelse af tiltrædelsestraktaten.

Vi er med andre ord endnu langt fra mål, og hvis processen bevæger sig godt fremad, vil regeringen vende tilbage til Europaudvalget ved senere lejligheder. Men det er efter regeringens opfattelse rigtig positivt, at forhandlingerne med Europarådets medlemsstater nu starter op igen.

Morten Messerschmidt oplyste, at Dansk Folkeparti stod samme sted som i 2010. I samløbet står der, at "sagen ikke forventes at medføre ændringer i gældende dansk ret". Et par uger tidligere havde der under justitsministerens besøg i udvalget været en nærmest ophedet samtale, idet nogle af udvalgets føderalister blev stærkt provokeret over, at ministeren kaldte

EU-Domstolen for dynamisk. Eftersom det samme kunne siges om Menneskerettighedsdomstolen, forekom det ham underligt, at der blev taget så nonchalant på, at kompetencen for begge domstole blev udvidet. Fire dage tidligere havde Danmark tabt en sag ved Menneskerettighedsdomstolen: Der var kommet en afgørelse om, at det nu skulle betragtes som tortur at udlevere en stærkt kriminel kurder med psykiske problemer til Tyrkiet, fordi han ikke kan tale sproget. Det havde fire dommere afgjort uden et folkeligt mandat, men med beføjelser til at underkende både Landsretten og Højesteret. Den afgørelse ville medføre ændringer i ikke bare den administrative, men også den lovgivningsmæssige praksis. Så det var naivt – eller i værste fald vildledende – at ministeren sagde, at den direkte indflydelse, som Menneskerettighedsdomstolen nu ville få på EU-Domstolens virke, ikke ville føre til ændringer i dansk ret. Regeringen gav udtryk for, at der var general opbakning i Rådet. Betød det, at der trods alt stadig var nogle derude, der forsvarede, at det er de folkevalgte, der bestemmer, hvordan retten skal indrettes? Eller havde alle kapituleret over for menneskerettighedsregimet og overladt til det dommerne at afgøre, hvad der er den uigenkaldelige sandhed?

Søren Søndergaard bad ministeren hjælpe Enhedslisten ud af et dilemma. Partiet ønskede – som det blev lovet i processen op med godkendelsen af Lissabontraktaten – at EU skulle godkende menneskerettighedskonventionen. Desværre var der lagt op til, at effekten af en tiltrædelse blev mindre, end det var hensigten med den aftale, som Europa-Parlamentet havde indgået med Rådet og Europarådet, og som han som europaparlamentariker selv havde været med til at forhandle på plads. Den aftale var nu blevet underkendt af EU-Domstolen med den begrundelse, at den lagde for meget vægt på menneskerettigheder som fortolket af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Der var opstillet 7 punkter, hvor Menneskerettighedsdomstolen ikke må blande sig i menneskerettighederne, som fortolket af EU-Domstolen. EU-Domstolen også slog fast, "at nationale niveauer af beskyttelse hverken må stride mod charteret eller mod EU-retten forrang, enhed eller effektivitet". Han henviste til Vaxholm-dommen, hvor både charteret og EU-retten var inddraget. Her talte svenske arbejdere i et baltisk firma, der renoverede en skole i Stockholm, for, at deres udenlandske kolleger skulle aflønnes lige så godt som dem. Domstolen vedtog med henvisning til EU-retten og charteret, at det ikke kunne komme på tale, fordi det ville være en forhindring for den frie bevægelighed, hvis estiske arbejdere i Sverige skulle have samme løn som de svenske arbejdere. Det er den type reelle problemer, man løber ind i, når man blander EU-retten og den frie bevægelighed ind i spørgsmålet om menneskerettigheder. Det var bekymrende, så Enhedslisten havde mest lyst til at udtale sig imod forhandlingsoplægget, der udgjorde en svækket udgave af den ellers udmærkede aftale. Omvendt skulle man videre. Så kunne ministeren hjælpe Enhedslisten med dilemmaet?

Søren Søndergaard kom også ind på, at EU-Domstolen sagde, at da den ikke selv havde kompetence inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, måtte Menneskerettighedsdomstolen ikke beskæftige sig med det ud fra et menneskerettighedssynspunkt. Hvad drejede det sig egentlig om? Tortur, overgreb på fanger? Kunne ministeren redegøre, hvad man ønskede undtaget?

Den fungerede formand tilføjede, at der da måtte være tale om et beskedent krav fra Enhedslisten, at ministeren skulle løse partiets dilemma.

Justitsministeren svarede Morten Messerschmidt, at man godt kunne konstruere en situation, hvor dansk ret ville blive indirekte påvirket af domstolens fortolkninger, men at pligtsubjekterne for tiltrædelse ikke var nationalstaterne, men derimod EU. Ministeren kunne oplyse, at forventningen var, at alle medlemslandene ville være positivt indstillet over for at ratificere EU's tiltrædelse. Den kunne i øvrigt kun vedtages ved enstemmighed.

Ministeren svarede Søren Søndergaard, at EU-Domstolens vurdering af, at EU ikke kunne tiltræde den foreliggende aftale, var resultatet af legalitetsprøvelsen. Domstolen vurderede, at rammen skulle korrigeres. Han var ikke i tvivl om, at Europa-Parlamentet havde været opmærksom på de retlige rammer, da den tidligere aftale blev lavet, men nogle gange kommer EU-Domstolen med afgørelser, man ikke lige har set komme. Ministeren sagde, at hvis han skulle give eksempler på, hvilke områder der blev påvirket af EU-Domstolens manglende kompetence på FUSP'en, skulle han bede om formandens tilladelse til at lukke mødet, så han kunne give en grundig forklaring om forhandlingsdirektiverne. Han kunne dog give et eksempel på en udenrigspolitisk handling, som ville kunne blive prøvet af Menneskerettighedsdomstolen: Hvis EU giver mandat til en fredsbevarende mission i et tredjeland, og en borger i landet bliver dræbt eller frihedsberøvet uretmæssigt, vil det være relevant at klage til Menneskerettighedsdomstolen over EU, der har givet mandat til missionen. I den situation vil EU-Domstolen med sin manglende kompetence på området ikke kunne agere i sagen.

Katarina Ammitzbøll støttede mandatet, men ville gerne vide, om man så på de implikationer, som tiltrædelsen muligvis kunne have på de nuværende politikker såsom migrations- og asylpolitik og udviklingen af disse.

Morten Messerschmidt sagde, at menneskeretten som disciplin fordrer en enorm tilbageholdenhed fra domstolene. Den ydmyghed, som man kender fra de danske domstole, og som bunder i – hvis han huskede rigtigt – grundlovens paragraf 64 om, at dommere skal gå ydmygt til værket og kun holde sig til lovens ord, så man ikke i de internationale domstoles fortolkningsstil. Menneskerettighedsdomstolen tilsiger en bogstavnær arbejdsgang, men i virkeligheden er der en meget bred og ekspansiv fortolkningsstil. Det kunne man konstatere så sent som 4 dage forinden, hvor Danmark blev dømt med et snævert flertal. Den personudvisning, som var godkendt af Højesteret i henhold til de regler, som et flertal af danskere indirekte havde ønsket igennem Folketingets sammensætning – var blevet underkendt på grundlag af noget så generelt som et forbud med tortur. De fleste finder ordet tortur med fysisk mishandling – ikke med, at en person ikke kan få adækvat sygdomsbehandling i et land, som man grundet en voldsom kriminalitet bliver udvist til. Hvordan kunne man tilslutte sig, at Menneskerettighedsdomstolen nu fik udvidet beføjelse til alt det, der var overdraget til EU? Der var her tale om at overlade sin fremtid i hænderne på mennesker, man ikke kender, som ikke har beskæftiget sig med dansk retskultur og lovgivning. Disse dommere fik nu en udvidet beføjelse –

ikke bare på udlændingeområdet, men også inden for arbejdsretlige anliggender, fundamentale rettigheder og principielt også på grundloven. EU-Domstolen havde jo qua handels-gesellschaft-dommen fra 1970 taget stilling til, at EU-retten også går forud for grundloven. Skulle det ske, at Menneskerettighedsdomstolen afsiger en dom, der strider mod grundloven, vil Højesteret alt andet lige have pligt til at sige, at der skal en grundlovsændring til for, at den også gælder for Danmark. Men kommer der en EU-dom, som er bygget på en menneskerettighedsdom, kan det godt være, at Højesteret mener det samme, men EU-retten mener det modsatte. Man kan sige, at ved at menneskeretten bliver en del af EU-retten, bliver menneskeretten nu også overstatslig, når den implementeres i acquisen (gældende EU-ret). I konklusion måtte han sige, at det undrede ham, at ministeren med sin ellers oprigtige og demokratiske tilgang kunne sige, at der ikke var nogle særlige problemer ved en tiltrædelse, når virkeligheden var, at en domstol fik flere beføjelser til dag for dag at æde sig tættere ind på det, som ministeren og Folketinget var valgt til at varetage.

Søren Søndergaard syntes, at ministerens eksempel var interessant, men ville dog ikke bede om at få mødet lukket for at høre flere. Han ville gerne vide, hvad præcedens var. Her påtog man sig et ansvar med et menneskerettighedsaspekt; det ville man have lov at gøre, men fordi EU-Domstolen ikke har kompetence på FUSP-området, mente man, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol heller ikke skulle det, selv om den netop var sat i verden for at bedømme den slags – og selv om alle medlemslandene var medlem af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Kunne f.eks. Rusland og Aserbajdsjan danne et fællesskab og sige, at det skal menneskerettighedsdomstolen ikke blande sig i? Det var ikke en særlig hensigtsmæssig udvikling. Ministeren bekræftede, at man havde bevæget sig væk fra den oprindelige intention og det løfte, der blev givet forud for accept af Lissabontraktaten.

Enhedslisten endte med at konkludere, at man måtte videre i processen og satse på, at demokratiske lande som Norge og Island i Europarådet ville sætte spørgsmålstegn ved, om det kunne være rigtigt, og hvad det kunne betyde for andre, deres alliancer og mulighed for at holde sig uden for domstolssystemet. Tyrkiet kunne f.eks. danne en alliance med Aserbajdsjan. Enhedslisten støttede mandatet med ovenstående bemærkninger. Der skulle ikke herske tvivl om, at det var partiets håb var, at de nævnte problematikker kom på dagsordenen i forbindelse med et nyt mandat.

Jan E. Jørgensen meddelte, at Venstre støttede mandatet. Partiet havde et mere enkelt perspektiv på sagen. EMRK's artikel 6 om retfærdig rettergang siger, at hvis en virksomhed bliver dømt efter dansk lovgivning ved en dansk domstol, kan man klage til Menneskerettighedsdomstolen, hvis virksomheden mener ikke at have fået en retfærdig rettergang. Bliver man dømt ved EU-Domstolen og får en bøde, kan man til gengæld ikke klage til Menneskerettighedsdomstolen. Det virkede besynderligt. Dansk Folkepartis modstand undrede ham, for konklusionen måtte være, at danske virksomheder er dårligere beskyttet, hvis det er EU, der kommer efter dem med krav om bøde eller straf, end hvis det er de danske myndigheder. Hvordan kunne man være imod, at borgere og virksomheder ligestilles, hvad enten, der er EU eller de danske myndigheder, der tager en sag op?

Den fungerende formand meddelte, at Socialistisk Folkeparti ikke kunne deltage i dagens møde, men havde givet besked om, at partiet støttede forhandlingsoplægget.

Justitsministeren svarede Katarina Ammitzbøll, at det danske forbehold medfører, at Danmark ikke er bundet af regler, som indføres med hjemmel i indvandring og asyl. En tiltrædelse fik altså ikke betydning for Danmark.

Ministeren bekræftede over for Morten Messerschmidt, at svaret var det samme som tidligere: Når EU tiltræder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, er pligtsubjektet EU. Men som han også tidligere havde anerkendt, var det ikke det samme som, at det ikke kunne få indirekte virkning på Danmark. Han anerkendte og var også bekymret over den aktivisme, der ikke alene blev udvist fra EU-Domstolens side, men også i nogle sammenhænge af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols.

Justitsministeren svarede Søren Søndergaard, at det ikke forholder sig sådan, at fordi rettigheder ikke kan prøves, findes de ikke. Når FUSP'en er involveret i en mission ude i verden, vil man stadig være omfattet af de rettigheder, som EU står på og har. Domstolen havde krævet nogle ændringer til den aftale, der ellers var forhandlet på plads. Om det kunne lade sig gøre, afhang af, om Europarådet i forhandlingerne ville acceptere dem. Hvis de sagde nej, ville man befinde sig i en ny og besværlig situation.

Morten Messerschmidt mente ikke, at ministerens svar til Katarina Ammitzbøll var korrekt. Det var rigtigt, at Danmark ikke var omfattet af direktiverne på retsområdet og derfor ikke var bundet af afgørelser truffet med hjemmel i dem. Men kun 2 uger tidligere havde udvalget og udlændinge- og integrationsministeren diskuteret EU-dommen om familiesammenføring vedtaget med hjemmel i associeringsaftalen med Tyrkiet, og der gjaldt forbeholdet ikke. Det samme gjorde sig gældende i de sager, der blev vedtaget med hjemmel i reglerne om vandrede arbejdstagere som f.eks. Zambrano-dommen og Metock-dommen. Hvis EU-Domstolen fremover i videre omfang skulle bygge på praksis for Menneskerettighedsdomstolen, ville dommene være langt mere på individets side modsat det folkelige fællesskab. Der ville altså være langt flere afgørelser til fordel for den afviste udlænding, så det var usandt at sige, at det ikke ville få betydning for dansk udlændingepolitik. Ministeren havde gentaget sin bekymring om domstolens aktivistiske fortolkningsstil, så det var Morten Messerschmidt ubegribeligt, hvorfor regeringens forhandlingsoplæg ikke indeholdt overvejelser om, hvad man kan gøre for at begrænse den stil. Danmark kunne sige nej til tiltrædelsen og stoppe processen. Men regeringen stillede ikke krav om, at problemet blev løst eller om at indføre dissensmulighed ved EU-Domstolen. Den kom heller ikke med krav om at skele til den danske grundlovs paragraf 64 om, at dommerne i deres kald har at rette sig efter loven. Der skulle retsgarantier for at bremse domstolens konstante forsøg på at underminere regler, der er vedtaget af Folketinget. Ellers kunne Dansk Folkeparti ikke give bakke op om tiltrædelsen til konventionen. Han opfordrede ministeren til at overveje, hvad regeringen skulle komme til bordet med under forhandlingerne i Bruxelles for at

sikre, at EU-Domstolen og Menneskerettighedsdomstolen i en ny rædselsfuld symbiose ikke bare fortsatte sit angreb mod dansk politik og mod grundloven.

Justitsministeren påpegede, at associeringsaftalen med Tyrkiet ikke har hjemmel i den del, som Danmark har forbehold over for, men i andre bestemmelser i traktaten, hvor der ikke er et dansk forbehold. På spørgsmålet om, hvordan man kunne forholde sig til den aktivistiske fortolkningsstil, at hvis man skulle have ændringer igennem, ville det ikke ske ved at tage enkelt-sager som gidsler. Det skulle ske ad andre veje. Selv om han var kritisk over for den aktivistiske fortolkningsstil, var han ikke der, hvor han mente, at det gjorde EU-samarbejdet ikke var ønskværdigt. Han så gerne situation anderledes, end den var, men ville ikke stille sig uden for døren, fordi han ikke fik det, som han ville have det.

Den fungerende formand konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti havde ytret sig imod det.

8. Grundlæggende rettigheder: a) Udfordringer vedrørende grundlæggende rettigheder i 2020 og frem - meningsudveksling med direktøren for EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA) og b) vedtagelse af rådskonklusioner om 10-året for EU's Charter

– *Udveksling af synspunkter/ Vedtagelse af rådskonklusioner*

KOM (2019) 0257

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 36)

Se også punkt 7.

Katarina Ammitzbøll spurgte, om det finske formandskabs indsats for at se på charteret om fundamentale rettigheder som en helhed, ville påvirke de enkeltes rettigheder på de områder, hvor der havde været uenighed om blandt landene – særlig LGBTI og religionsspørgsmål. Fik det finske forslag en udvandede effekt eller en større garanti for, at rettighederne beskyttes?

Justitsministeren sagde, at Rådet året tidligere ikke kunne vedtage rådskonklusionerne, fordi Polen og Ungarn ikke ville støtte dem. Det skyldtes bl.a., at konklusionerne indeholdt et afsnit om LGBTI-rettigheder. Rådet havde i år vedtaget at fokusere på charterets anvendelse som helhed frem for de enkelte rettigheder, som havde ført til drøftelser af rådskonklusionerne. Fordi man ikke var konkret, var der en forventning om, at konklusionerne ville blive vedtaget, men det var ikke til at sige, om der var medlemslande, der ville modsætte sig. Ministeren bekræftede, at det, man ellers kunne opnå på f.eks. LGBTI-området, gik lidt tabt, fordi man skulle nå til enighed. Han tilføjede, at rådskonklusionerne ikke er juridisk bindende; det er charteret, der gælder.

9. Evaluering af EU's adfærdskodeks for bekæmpelse af ulovlig hadefuld tale på internettet

– Status

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 41)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Morten Messerschmidt ville gerne kende ministerens klare definitionen på had. Nogle hader kapitalismen, andre hader præsident Trump. Hvornår hader man nok til, at der bliver lukket ned for ens ytringsfrihed? Er det, når talen udgør agitation til handling? Man kan ikke have, at folk opfordrer til vold, røveri etc., men det er vel ikke ulovligt at hade foie gras? Skal hadet være rettet mod en særlig gruppe mennesker for at kunne kaldes had? Her var der lagt op til en åben, totalitær definition; det gik justitsministeren vel ikke ind for?

Justitsministeren mente, at det var en interessant og ganske omfattende diskussion, som kom tættere og tættere på med kræfter, der betjener sig af demokratiske værktøjer til at underminere demokratiet. Ifølge adfærdskodekset var definitionen på ulovlig hadefuld tale: "Offentlig tilskyndelse til vold eller had rettet mod en gruppe af personer – eller et medlem af en sådan gruppe – der er defineret under henvisning til race, hudfarve, religion, herkomst eller national eller etnisk oprindelse."

10. Rådskonklusioner om bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn

– Vedtagelse af rådskonklusioner

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 44)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Morten Messerschmidt spurgte, om EU's samarbejdskonstellationer stod i vejen for Danmarks muligheder for at bekæmpe seksuelt misbrug af børn.

Justitsministeren bekræftede, at det danske nej i 2015 til at omdanne retsforbeholdet til en tilvalgsordning havde kostet noget på muligheden for at være med i visse beslutningsprocesser, men at de aftaler, der var lavet med Europol og Eurojust gjorde, at Danmark kunne kæmpe sig ind i det praktiske samarbejde og opretholde den ønskede beskyttelse.

11. Terrorbekæmpelse – højreekstremisme og højreekstremistisk terror

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 47)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Morten Messerschmidt havde i Europols årsrapporter konstateret en overrepræsentation af venstreekstremistisk vold i Europa. Den højreekstremistiske vold var i kvantitative størrelser langt mindre. Så hvorfor var der et specifikt instrument rettet mod højreekstremisme, men ikke venstreekstremisme? Mennesker, der bliver udsat for vold, må finde det nogenlunde lige ubehageligt, om den bunder i højre- eller venstreekstremisme.

Justitsministeren anerkendte, at man godt kunne undre sig og mente, at højre- og venstreekstremismen og i øvrigt den islamiske ekstremisme, der ikke anerkender den frie verdens grundlæggende principper og værdier, skal bekæmpes lige hårdt. Svaret på, hvorfor der har kun var tale om højreekstremisme, måtte være, at højreekstremisme var genstand for netop denne sag på dagsordenen.

12. Nye teknologier og indre sikkerhed, herunder 5G

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 50)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

13. Indre sikkerhed og hybride trusler

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3717 – bilag 2 (samlenotat side 53)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

14. Implementering af interoperabilitet

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2017) 0793 og KOM (2017) 0794

Rådsmøde 3717 – bilag 1 (samlenotat)

EUU alm. del (18) – bilag 549 (udvalgsmødereferat side 906, senest behandlet i EUU 1/3-19)

Udlændinge- og integrationsministeren: De to forordninger blev vedtaget den 20. maj 2019. De har til formål at gøre en række eksisterende og kommende it-systemer på området for sikkerhed, grænser og migration interoperable – altså, de skal kunne tale sammen. Det betyder, at der kan udveksles data, deles informationer og gives autoriserede brugere adgang til hurtig og systematisk information vedrørende personer, der rejser ind i Schengenområdet. Delingen af informationer vil ske under hensyntagen til gældende, individuelle rettigheder og databeskyttelsesgarantier.

Under rådsmødet er der lagt op til en drøftelse af implementeringen af de to forordninger både på EU-plan og nationalt plan. Det er min forventning, at Kommissionen på rådsmødet vil fremlægge en tidsplan for den tekniske implementering af forordningerne.

Det er Kommissionens forventning, at forordningerne er fuldt implementerede primo 2024. Det kan synes langt ude i fremtiden. Årsagen er, at en række af systemerne først skal udvikles og implementeres.

For så vidt angår gennemførelse af forordningerne herhjemme, kan jeg fortælle, at der er etableret et tværministerielt program for en samlet implementering af alle vedtagne og kommende EU-retsakter, der vedrører it-systemer på området for grænser, sikkerhed og migration. Og det program omfatter også de to forordninger.

Regeringen mener overordnet set, at det er væsentligt, at der sker en rettidig implementering af de to forordninger på såvel EU-plan som i medlemsstaterne, da det har betydning for bl.a. effektiv kontrol med EU's ydre grænser og irregulær migration og dermed også for en øget sikkerhed internt i Schengenområdet.

15. Eventuelt

Spørgsmål til justitsministeren (se også punkt 1 under finansministeren):

Kim Valentin ville gerne have afklaret meningen bag følgende citat fra statsministerens åbningstale: ”Jeg vil selv stille mig i spidsen for arbejdet med et nyt asylsystem, mere retfærdigt, mere humant. Det budskab vil jeg tage med til Bruxelles” og ”Regeringen vil sætte en ny og progressiv retning for dansk europapolitik.” Hvad var processen for den afstemning, der måtte komme omkring retsforbeholdet?

Den fungerende formand gjorde det klart, at det spørgsmål ikke var på dagsordenen, men omvendt var det et spørgsmål til en tale, som lige havde afholdt været i salen. Han oplyste justitsministeren om, at finansministeren havde fået stillet det samme spørgsmål, men han kunne ikke svare på det.

Justitsministeren tilsluttede sig det udmærkede svar, som finansministeren havde givet på spørgsmålet.

Den fungerende formand spurgte til afklaring, hvad det svar så var, for finansministeren havde ikke besvaret spørgsmålet.

Justitsministeren responderede, at svaret netop var, at der ikke var et svar.

Kim Valentin ville gerne finde frem til en løsning på, hvordan han kunne få et svar på spørgsmålet om fortolkningen af statsministerens åbningstale. Var der lagt op til en afstemning om retsforbeholdet? Hvis ikke, hvorfor? Hvis man lavede om på asylsystemet, skulle man jo have retsforbeholdet op til diskussion. Han forventede ikke et svar på dette møde.

Justitsministeren påpegede, at da Kim Valentin sagde, at han ikke forventede svar, behøvede ministeren ikke at vende tilbage til det.

16. Siden sidst

Begge ministre havde bemærkninger til punktet siden sidst.

Justitsministeren: Under siden sidst vil jeg kort orientere om whistleblowerdirektivet. Whistleblowerdirektivet går helt kort fortalt ud på at styrke overholdelse af EU-lovgivningen gennem beskyttelse af whistleblowere. Direktivet sikrer en minimumsbeskyttelse over for whistleblowere på en række specifikke områder og finder både anvendelse på personer, der arbejder i den offentlige og i den private sektor. Forslaget indebærer en forpligtelse til at etablere klare kanaler til indberetning af overtrædelser både internt i enheden og eksternt.

Op til rådsmødet den 7.-8. marts 2019 blev der her i udvalget givet en status over forhandlingerne om whistleblowerdirektivet af min forgænger, som lovede udvalget en orientering om den endelige kompromistekst.

Man har fra dansk side under forhandlingerne om whistleblowerdirektivet arbejdet for at påvirke direktivets indhold i overensstemmelse med en række prioriteter.

Prioriteterne gik bl.a. på

- at modificere den omvendte bevisbyrde,
- at arbejdsmarkedets parters autonomi respekteres,
- at arbejde for mere fleksibilitet i forslaget,
- at afklare tvivlsspørgsmål i forhold til sammenhængen med anden eksisterende sektorlovgivning, og
- at grænsen for hvilke private virksomheder (alle med mere end 50 eller flere arbejdstagere), der omfattes af forslaget, hæves.

I den kompromistekst, som Europa-Parlamentet og Rådet blev enige om i foråret 2019, er nogle af de danske prioriteter afspejlet. Det fremgår nu klart af teksten, at arbejdsmarkedets parters autonomi skal respekteres.

På andre punkter havde man gerne set, at flere af de danske prioriteter var afspejlet i kompromisteksten. Men sådan er det jo i en forhandlingssituation, hvor der er mange modsatrettede interesser på spil.

Kompromisteksten er hen over sommeren blevet gennemgået af juristlingvisterne, og Europa-Parlamentet vedtog i september i år formelt teksten.

Whistleblowerdirektivet er nu på dagsordenen som et A-punkt for rådsmødet den 7.-8. oktober 2019 med henblik på, at der skal stemmes om dets endelige vedtagelse. Danmark vil i den forbindelse stemme for direktivet.

Fristen for at gennemføre direktivet i dansk ret er 2 år. For mellemstore virksomheder (mere end 50 og færre end 250 arbejdstagere) gælder dog en 4-årig frist for implementering af direktivet.

Udlændinge- og integrationsministeren: Inden jeg orienterer om de to sager ved Den Europæiske Domstol, kan jeg tilføje, at formandskabet har indbudt til en frokost om migrationssituationen. For mit eget vedkommende ser jeg frem til at lytte til mine kollegers vurdering af den aktuelle situation. Jeg regner med selv at benytte lejligheden til at orientere om, at Danmark har fået en ny regering, der har en ambition om et Europa med styr på de ydre grænser. Det europæiske asylsystem skal være retfærdigt og humant, hvor grundtanken som bekendt er, at flere skal hjælpes bedre i nærområderne.

Søren Søndergaard spurgte, om ministeren ville tage ordet under frokostdebatten. Tyrkiet/Syrien-situationen var en del af et storpolitisk projekt, så havde Danmark tænkt sig at bidrage til, at Erdogan var i færd med at udvide sine interesser langt ind i Syrien.

Udlændinge- og integrationsministeren forventede, at Søren Søndergaards spørgsmål af stor betydning for europæisk migration- og asylpolitik ville blive rejst på det kommende DER-møde. Derfor ville han ikke tage det op på rådsmødet. Hvis han blev spurgt, ville han sige, at der var været en diskussion om omfordeling; Maltaerklæringen var en aftale lavet mellem Tyskland, Frankrig, Italien og Malta. Hvis ministeren blev spurgt om, hvorvidt den danske regering planlagde at deltage i den midlertidige omfordelingsordning, var svaret nej.

a) Retssagen ved EU-domstolen C-93/18, Bajratari

EUU alm. del (19) – bilag 3 (orientering om Generaladvokatens forslag til afgørelse)

EUU alm. del (17) – bilag 689 (notat om afgivelse af indlæg i sagen)

Udlændinge- og integrationsministeren EU-Domstolen har for 2 dage siden afsagt en dom på EU-opholdsområdet. Dommen vedrører en mindreårig unionsborgers ret til ophold som selvforsørgende i en anden medlemsstat end sin egen. Sagen er forelagt af en domstol i Nordirland. Udvalget er her den 30. september 2019 orienteret om generaladvokatens forslag til afgørelse i sagen.

Spørgsmålet i sagen var, om indkomst fra en tredjelandsforælders beskæftigelse, der er udøvet ulovligt – det vil sige uden opholds- og arbejdstilladelse – skal tages i betragtning ved vurderingen af, om en mindreårig unionsborger kan anses for at råde over tilstrækkelige midler som grundlag for en opholdsret som selvforsørgende efter EU-opholdsdirektivet.

Jeg tror, at de fleste vil være enige i det grundlæggende synspunkt, at man ikke bør kunne opnå opholdsret på baggrund af ulovligt arbejde. Derfor er det også en sag, som vi fra dansk side har

været meget opmærksomme på, og som den tidligere regering har afgivet både skriftligt og mundtligt indlæg i. EU-Domstolen har i dommen ikke anlagt den samme fortolkning af EU-reglerne, som vi fra dansk side har argumenteret for.

I dommen fastslås det, at indkomst fra en forælders beskæftigelse udøvet uden opholds- og arbejdstilladelse skal tælle med ved vurderingen af et unionsborgerbarns ret til ophold som selvforsørgende. Vi vil analysere dommen nærmere og vurdere dens betydning for dansk administrativ praksis. Jeg vil selvfølgelig orientere udvalget om udfaldet af analysearbejdet.

Morten Messerschmidt udbad sig ministerens holdning til, om dommen var baseret på et politisk eller et juridisk spørgsmål. Der var tale om en ulovligt residerende, der tjente sorte penge, og om, hvorvidt indkomsten kunne overføres til et barn, der af den vej fik lovligt ophold i et land. Selv ville han kalde det politisk, men hvis man nu antog, at det var et juridisk spørgsmål, kunne ministeren så i sin vildeste fantasi forestille sig, at en dansk domstol ville sige, at der var lovligt ophold på det grundlag? Det mente han ikke. Hvis ministeren var bare lidt enig med ham, skulle de så ikke sige, at EU-Domstolen kunne rende dem en hatfuld?

Udlændinge- og integrationsministeren erkendte, at han havde været lidt overrasket over udfaldet af dommen, for det virker umiddelbart politisk helt uholdbart, at man kan optjene opholdsret ved at opholde sig og arbejdet illegalt i et land. Så man nærmere på det, var der tale om en person, der havde haft lovligt ophold, men som havde bevaret sit opholdskort, fordi det ikke var blevet inddraget af medlemslandet. Vedkommende havde fortsat med at betale skat og være en del af det sociale sikringsystem. Det drejede sig altså ikke om en person, der bare var rejst illegalt ind i et land og havde taget sort arbejde – der var tale om en mest passiv medlemsstat. Sagen forekom ham altså lidt mindre alvorlig end første gang, han læste om den. Man var ved at analysere, om domme fik konsekvenser for den danske administration. Udvalget ville blive nærmere orienteret. Ministeren oplyste, at han havde været med til at aftale i regi af Skatteministeriet under den tidligere regering, at der skal laves registersammenkøring hurtigst muligt, så man sikrer, at personer, der får udstedt skattekort, også har opholds- og arbejdstilladelser.

b) Retssagen ved EU-Domstolen C-70/18, A m.fl.

EUU alm. del (19) – bilag 4 (orientering om Generaladvokatens forslag til afgørelse)

EUU alm. del (17) – bilag 677 (notat om afgivelse af indlæg i sagen)

Udlændinge- og integrationsministeren: Denne dom faldt i går, og udvalget er i forgårs orienteret skriftligt om generaladvokatens udkast til afgørelse i sagen. Udvalget er også tidligere orienteret om sagen den 24. maj 2018. Sagen, som er indbragt af en hollandsk domstol, handler om udlændingemyndighedernes optagelse, opbevaring og behandling af biometriske data om

1. europaudvalgsmøde 4/10-2019

tyrkiske statsborgere i et register i forbindelse med visumansøgning samt deling af disse oplysninger. Altså når man søger visum til Danmark, skal man opgive nogle biometriske data, og det kan f.eks. være fingeraftryk.

Formålet med at optage og opbevare de biometriske data er, at de efterfølgende kan anvendes til at fastslå, registrere og efterprøve udlændinges identitet og således forhindre og bekæmpe svig med identitet og dokumenter.

Nu er dommen modtaget i ministeriet, som er i gang med at kigge grundigt på præmisserne i dommen. Fordi vi først fik den i går, kan jeg ikke udtale mig skråsikkert om indholdet af og konsekvenserne ved dommen, men jeg kan sige, at den ligger i nogenlunde forlængelse af, hvad der har været vores egen indlæg i sagen, nemlig at det er rimeligt, at vi optager data.

Mødet sluttede kl. 13.02.